

Arrest

nr. 267 997 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DEBRUYN
Jan Van Rijswijcklaan 228 bus 2
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAJJI, die loco advocaat B. DEBRUYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 16 oktober 2021 ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BODUKAP op 15.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [K.]

Voornaam: [V.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 15.10.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verricht arbeid zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“(1)

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Echter, de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

(RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

(2)

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist verder dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat echter onvoldoende motivering en is tegenstrijdig.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot de juiste beslissing te komen.

De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord.

In casu stelt de Minister zonder meer dat verzoeker geen arbeidskaart bezit en zijn verblijf op geen enkele manier heeft trachten te regulariseren.

Deze bewering is onjuist en strookt niet met de werkelijkheid.

Zoals hoger vermeld werd voor de vriend van verzoeker reeds een arbeidskaart aangevraagd en een hele procedure gevoerd.

Het dossier van verzoeker was in voorbereiding en gezien de stukken kan zeker aannemelijk gemaakt worden dat ook voor hem een arbeidskaart zou worden aangevraagd.

De Minister lijkt echter niet op de hoogte te zijn van dit belangrijk gegeven en nam dit dan ook niet in aanmerking bij het nemen van de bestreden beslissingen.

De beslissing vermeldt tevens dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument, doch ook dit is onjuist. Verzoeker is wel degelijk in het bezit van een biometrisch paspoort, (stuk 3)

De motivering is alleszins stereotiep en voldoet niet aan een correcte feitenvinding. De motivering kan bezwaarlijk aanzien worden als een individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.”

2.2. Het staat vooreerst niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo worden zowel de juridische als de feitelijke motieven vermeld. Allereerst

wordt gemotiveerd dat verzoeker bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet, met name enerzijds omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van de interceptie en anderzijds omdat hij al werkend werd aangetroffen zonder dat hij een arbeidskaart of 'single permit' bezit. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoeker verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en dat hij stelt geen medische problemen te hebben. Om deze redenen is het gegeven bevel volgens verweerder niet in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij stelt aldus rekening te hebben gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert verweerder dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, omwille van een risico op onderduiken. Hierbij wordt verwezen naar de toegepaste wettelijke criteria inzake het vaststellen van een dergelijk risico en toegelicht waarom in het geval van verzoeker deze criteria toelaten dit risico vast te stellen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot verzoeker, kan de Raad in de motivering van de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheid ontwaren. Verzoeker maakt een tegenstrijdigheid nergens concreet aannemelijk.

Voor zover verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd, kan de Raad zulks evenmin vaststellen. Uit een simpele lezing blijkt integendeel dat de motieven van de bestreden beslissing zijn aangepast aan verzoekers situatie. Daarenboven dient te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan ook niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Verweerder geeft in eerste instantie aan dat verzoeker, op het moment van zijn interceptie, niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel. In tweede instantie stelt hij vast dat verzoeker al werkend werd aangetroffen zonder dat hij in het bezit bleek te zijn van een arbeidskaart of een ‘single permit’.

Verzoeker wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van dit wetsartikel voorzien als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aan de hand van de in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet voorziene objectieve criteria stelt verweerder een risico op onderduiken vast. In eerste instantie stelt hij zo vast dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Hij benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik zijn verblijf via de wettelijk voorziene manier heeft trachten in regel te stellen. In tweede instantie oordeelt hij dat verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert op hotel te verblijven. Nog stelt hij hierbij dat verzoeker werkte zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of ‘single permit’.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet alle relevante feitelijke gegevens in rekening heeft gebracht. Hij geeft aan dat niet zonder meer kon worden gesteld dat hij geen arbeidskaart bezit en dat hij zijn verblijf op geen enkele manier heeft trachten in regel te stellen. In dit verband wijst hij erop dat voor zijn vriend reeds een arbeidskaart werd aangevraagd en zijn dossier voor de aanvraag van een arbeidskaart in voorbereiding was. Dit werd volgens hem onterecht niet in rekening gebracht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de thans in dit verband aangebrachte stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De Raad kan in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening houden met documenten die verzoeker naliet ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Hij geeft niet aan dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had.

De door verzoeker aangebrachte gegevens kunnen ook in geen geval aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of incorrecte motieven. De gegevens dat voor zijn vriend een arbeidskaart werd gevraagd en voor hem dit in voorbereiding zou zijn geweest, waarbij trouwens niet kan worden ingezien hoe het gegeven dat er op 12 oktober 2021 een arbeidskaart werd aangevraagd voor een “vriend” van verzoeker zou moeten aantonen dat verzoeker zelf ook snel een dergelijke aanvraag zou indienen, betekenen uiteraard niet dat verzoeker reeds werkzaam mocht zijn in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die dus erkent dat nog geen aanvraag voor een arbeidskaart was ingediend, wel reeds een arbeidscontract voor bepaalde duur ondertekende van 19 juni 2021 tot 19 oktober 2021 én dat hij reeds aan het werk was. Hij betwist dit niet. Aldus bevestigt hij enkel maar het motief dat hij inderdaad werkzaam was in België zonder dat hij in het bezit was van een arbeidskaart of een ‘single permit’. Verweerder kon verzoeker dus met toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet bevel geven om het grondgebied te verlaten. Verder merkt de Raad op

dat verzoeker met het gegeven dat hij een intentie zou hebben gehad tot het indienen van een aanvraag voor een arbeidskaart geenszins het motief kan weerleggen dat hij tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing naliet om na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegale verblijf een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming in te dienen binnen de door de wet voorziene termijn. De thans naar voor gebrachte gegevens zijn niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Op de terechtzitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer waaruit blijkt dat op 13 december 2021 namens de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid voor hem een vergunning tot tewerkstelling werd verleend als seizoenarbeider in de groenteteelt van 1 januari 2022 tot en met 31 maart 2022. De Raad moet er evenwel op wijzen dat hij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met stukken en ontwikkelingen die dateren van na de bestreden beslissing en die dus niet gekend konden zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit bijkomend stuk kan bijgevolg niet dienstig wordt aangebracht in de thans gevoerde procedure.

Verzoeker stelt nog dat het onjuist is dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument, nu hij in het bezit is van een biometrisch paspoort. Daargelaten de vraag of verzoeker dit paspoort aan het bestuur heeft overgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing en of dit biometrisch paspoort in casu aantoonde dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing op legale wijze op het grondgebied verbleef, dient te worden vastgesteld dat uit voorgaande bespreking blijkt dat de bestreden beslissing reeds voldoende wordt geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Het al dan niet gegrond zijn van het betoog van verzoeker omtrent artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu er reeds een draagkrachtig motief bestaat. Verzoeker richt zich met deze kritiek dan ook tegen een bijkomend en overtoollig motief.

Verzoeker betwist verder niet dat er afdoende rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België en evenmin gezondheidsproblemen.

Rekening houdend met de voorgaande bespreking laat verzoekers betoog niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS